

2 0 1 2.

Világosság és Élet

a hatvani Egyházközség lapja

KARÁCSONY

KARÁCSONY, GYÚJT – E VILÁGOSSÁGOT A SZÍVEDBEN ?

Kedves Testvérek! Nincs olyan ember, aki szeretné a sötétséget. Ez abból is látszik, hogy életünknek zegét - zugát igyekszünk kivilágítani, mert a fényár hozzátartozik életünkhöz. Amikor pedig az elektromos hálózatban zavar keletkezik, és sötétségbe borulnak a lakásaink és az utcák, igyekszünk valamilyen fényforrást elővenni, mert egy percig sem viseljük el a sötétséget körülöttünk. Mégis nagyon sokan, nagy sötétségben élnek, mégpedig lelki sötétségben. S ha valaki sötétségben nő fel, ki lesz belőle? Felnőve is sötétségben fog dolgozni, tanulni, küzdeni, élni. Óvakodjunk a sötétségtől! Vigyázzunk életünkre! Becsüljük meg Jézust, az Isten Fiát, forduljunk Hozzá naponta, és kérjük oszlassa el lelkünkben, elménkben a sötétséget. A karácsonyi evangélium, a karácsonyi örömezenet, oszlatja a sötétséget, mert Jézus a világosságot hozta meg, nemcsak a templomokban megjelenő embereknek, hanem kivétel nélkül mindenkinek, az egész világnak. A karácsony, Jézus Krisztus születésének az ünnepe. Mint minden születésnap kicsit visszatekintés a múltba is, úgy az ideai karácsonykor is legyen visszatekintés. Megemlékezünk az első Karácsony minden áldásáról, és visszagondolunk a magunk sok - sok örömteli vagy szomorú karácsonyára. A karácsony arra is figyelmeztet bennünket, hogy karácsonykor ne csak a múltba, hanem a jelenre és a jövőre is tekintsünk. Így lesz a mi ünneplésünk az ideai év karácsonyán is teljes és Istennek hálaadó ünneplés. Sokan a szeretet ünnepének is mondják a karácsonyt. Itt elsősorban Isten kimondhatatlan szeretetére kell gondolnunk, hiszen "úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hiszen Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen." (Jn 3, 16). Karácsonykor megszületett az Úr Jézus Krisztus, a mi Megváltónk. Eljött az Isten Fia ebbe a világba. Édesanyjától született, mint bárki más, pólyába helyezték, ugyanúgy osztozott a gyermekkor örömeiben, nyomorúságában, mint akárki a gyermekek közül. Az evangélium leírása szerint, Jézusnak még bölcsője, kiságya sem lehetett az istállóban, ahol először találkozott a világgal. A nagyságát és páratlanságát szemlélteti az a tény is, hogy az egész emberiség az Ő születésétől számítja az időt. Jézusban, a láthatatlan és örökkévaló Isten öltözött emberi testbe. Az az Isten, aki nagyon szereti az embereket. Jézus, nem csupán a korában élőkhez jött el, hanem minden idők és helyek minden emberéhez. Amiként egyszer testben megszületett, itt van ma is, beleszületik karácsony előtt, karácsonykor és karácsony után a szívekbe. Kérdés: vajon az Istennek a Fia megszületik - e a mi személyes életünkbe, az én életembe is? Ilyenkor, jobban tele van a szívünk szeretettel, mint máskor. Ilyenkor kifejezzük szeretetünket az emberek felé, és Jézus felé is. Az ajándékozás, a különböző ünnepi programok ne takarják el előlünk azt, akinek legjobban kellene örülnünk - Jézus Krisztust. Karácsony ünnepének Jézus kell álljon a középpontjában. Ő hozza el nekünk az igazi szeretetet és békességet. Az a szeretet, amely nem tőle származik, az hamis szeretet. Jézustól az igazi szeretetet és békességet tanulhatjuk el, amelynek be kell, hogy töltsen minden ember szívét. Nagyon kell vigyáznunk arra, hogy a karácsony Krisztus ünnepe legyen. Karácsonytól kezdve hordozzuk a fényt, ajándékozzuk szeretteinknek, embertársainknak. Legyen bennünk mindig jóakarát, szeretet, megértés, jóság, megbocsátás és békesség ! Karácsony ne csak egy két napig tartson! Mindig tudjak, örülni Jézusnak, és igazán tudjak örülni a körülöttem élő embereknek. Tudjam boldoggá tenni azokat az embereket, akik életem mindennapi, megszokott részét képezik! Igaz szeretet ott kezdődik, amikor sikerül meglátni a jót mindenkiben, azt a jót, amelyet még soha nem vettem észre.

**Szeretettel kívánunk, örömteli, kegyelemben gazdag Karácsonyt,
és Boldog Új Esztendőt, kedves Mindnyájuknak és Családtagjaiknak!**

Gesztesi Imre püspöki tanácsos, kíségtető

Koza József prépost, kanonok plébános

A szeretetre méltó Jézus megszületése...

Sokunk számára ismerős kifejezés a „jött - ment”. Olyanokra szokták alkalmazni, akik egy adott településre költöztek valahonnan, de nem ott születtek. Ezek jövevények, idegenek maradnak ott, lehet, hogy életük végéig, főleg azok szemében, akik az adott település őslakosai. Bármennyire igyekeznek is a „jött - mentek” beilleszkedni, hogy ne nézzék ki őket, sokszor ez nem sikerül. Ilyen idegen volt ebben a világban az Isten. Félték tőle. Miért? Mert a mindennapi életben is azt láthatjuk, hogy a bűnös ember fél. Istennel szemben is volna okunk félni, mert vétkezünk ellene. Azonban Isten mégsem akarja, hogy rettegjünk Tőle. Ő szeretettel közeledik - beszélni akar hozzánk, velünk akar élni.

Az ember rossz élménye, hogy sokszor veszít. Valami mindig nem sikerül, valami célt nem tudunk elérni. Elkeseredünk, sőt feladjuk, beletörődünk a vereségekbe. Örök vesztesnek érezzük magunkat, akik soha nem fognak győzelmet aratni. A vereség, a küzdelem elvesztése. Nagy vereséget szenved az, aki meg sem próbált küzdeni a győzelemért, és az is biztos vesztes, aki abbahagyja a küzdelmet. Isten nem vesztes életre teremtett, és nem is hagyja, hogy örök vesztesek legyünk! Figyeljük meg, a járnai tanuló kisgyermek milyen ügyesen letottyannak, majd újra felállnak, és mennek tovább. Nálunk, felnőtteknél az a baj, hogy elfelejtünk gyermeknek maradni, és elfelejtünk Isten gyermekeként felállni az elesésből, és menni tovább! Ezért jött el Jézus, az Isten Fia kisgyermekként erre a világra, hogy segítségünkre legyen, hogy megtanuljunk felállva élni. Eljött, mert tudta, hogy egy gyermektől senki sem fél, egy kisgyermekhez mindenki félelem nélkül közeledhet. Egy kisgyermekkel nem érdemes vitatkozni, egy kisgyermek ellen nem jut eszébe az embernek harcolni. Egy kisgyermek nemcsak szeretetre méltó, hanem szeretetre indító is. Egy gyermekkel nem illik veszekedni. Nem illik Őt gyűlölni. Egy gyermek mindig szeretetet, békességet áraszt a környezetében. Egy gyermek mindig meglágyítja a szíveket, megcsendesíti a durva nyelvet, és megszünteti a rossz gondolatokat, cselekedeteket is. Egy gyermeket csak szeretni lehet. Isten nem akarja az emberrel a vitát, nem akar megtorlást. Isten csak szeretetet, hűséget akar, és bizalmat. Karácsonykor egy döbbenetes esemény tárul elénk: Az Isten rá bízta magát az emberekre, amikor egy magatehetetlen, kiszolgáltatott kisgyermekként jelent meg ezen a világon! Karácsonykor új fényben ragyog fel a legfontosabb parancs: „Szeresd az Urat, a te Istenedet!” (Mózes 6,5.) Isten azt szeretné, hogy szeressük Őt! Jézus Krisztus szeretetet sugároz azokra, akik Őt mindig körülveszik. Jézus, mindenkit szeretetre indít, és arra, hogy a szeretet ad tovább. Igen, Jézus által képesek leszünk szeretni, még a nekünk ártó embert is, a hűtlen társat, a lázadó fiataalt, a piszkálódó munkatársat, a rossz szomszédot, minden embert. A szeretet az érték! Életedben, nem a szeretet mutatkozott meg, amikor: vitatkoztál, haragudtál, pereskedtél, veszekedtél, gyűlölködtél, hűtlen voltál. Ezek miatt sírtál már eleget, hagyd abba ezeket, és csak szeress! Ha szeretsz, akkor éled át a csodát. Jézus szeretete által változzék meg az életed, és ha megváltozik a szeretet által az életed, akkor az emberek is és a világ is változni fog körülötted! Jézus születésével az ember egy második esélyt kapott arra, hogy szent életet éljen, és ennek következménye legyen az örök élet. Isten, üzen minden embernek. Sokan hallják ezt az üzenetet, de csak az emberi tett, vezet el Jézushoz. Keressük Jézust, családjunk tagjaival együtt. A Jézussal való találkozás átformál, jobbá teszi családtagjainkat, barátainkat, minket is, ahogyan átformál minden embert. Talán, látszólag semmi nem változott körülöttünk, ugyanaz maradt a szobánk, életterünk, de belülről megváltoztunk mi is, és családtagjaink is. Már, azt tesszük, ami igazságos, emberséges, jó, helyes, tiszta, szent, mindazt, ami Isten és az ember szeretetét jelenti.

Jézus, itt van, megkaptuk Őt az Istentől. Jézusra minden embernek szüksége van!

Úr Jézusom, ugye tudod, hogy jöveteled vártam,
s szívemet te előtted, egészen kitártam...
Kitártam, hogy legyen jászlad ma, és mindörökre,
s fényedből egy kis szikrát szórjak mindenkire...

Isten, kész volt odaadni értünk Fiát, Jézust ...

Isten órája másképp jár mint a miénk. Isten, akkor cselekszik, akkor vált meg minket, akkor ítél, amikor kell, a maga idejében, amikor eljön az idő teljessége.

Azt gondoljátok, ezt nehéz kivárni. Bizony türelmetlenek vagyunk, mint Feri, aki egy reggel kitörő örömmel rohant be szülei szobájába: - Apa! Anya! Képzeljétek, megérett az eper! Ehetek belőle? - Az lehetetlen - mondta az apa - tegnap még mind zöld volt.

Majd kimentek a kertbe megnézni a lehetetlent, és lám csoda történt. Az eperszemek valóban pirosak voltak.

Isten bölcsen eltervezett mindent. Jézus csecsemőként a történelem egy előre megtervezett idejében, és meghatározott pontján Betlehemben, az idő teljességében lépett be hozzánk, a bűnös emberek közé, földünkre. „Amikor eljött az időnek teljessége, Isten odaadta az Ő Fiát.” (Gal 4,4) A pogány vallási rendszerek elveszítették befolyásukat. Az emberek belefáradtak a külsőségekbe. Olyan vallás után vágyakoztak, amely betölti a szívet. Megváltó után vágyakoztak. Minden kor embere egyszer rájön, hogy Isten ellensége a Sátán, mindig azon munkálkodik, hogy mind mélyebbé tegye az Isten és a ember közötti szakadékot. Arra törekszik, hogy az emberek ne ismerjék meg az Istent. A sötétség, melyet a Sátán borított a világra, egyre mélyebb és mélyebb lesz ma is. A bűn tudománnyá vált, és a romlottság lépett a jóság helyére. Akkor, a válság legalsó fokán, amikor úgy tűnt, hogy a Sátán uralkodik, Isten Fia eljött az Isten kegyelmi üzenetével és Jézusban, a kegyelem egész teljességét adta a világnak. Az Isten lépett egy nagyot és áthatolt az egeken, gyöngye gyermekké lett. Megszületett erre a világra, rosszabb körülmények közé mint a miénk. Jézusnak nem volt saját gyerekszobája, nem volt még saját ágya sem. Ő nem járt magániskolába sem. Születésnapján nem halmozták el vadonatúj játékokkal, nem kivételeztek vele. Tőle is megkövetelték, hogy elvégezze a munkát, segítsen szüleinek. Dolgozott nevelőapja József ácsműhelyében, megtanulta a szakmát a munka becsületét annak ellenére, hogy tudta, sohasem fogja hasznát venni. A szegények életét élte. Életében, nem tett szert anyagiakra, nem volt saját háza, pénze, kincse, halála után csak a rajta levő ruha maradt örökül. Pedig történhetett volna másként is... Az angyalok értesíthették volna a Föld minden királyát. Az angyalok őrizhették volna Jézust, távol tartva minden rosszakarót tőle. A napkeleti bölcsek helyett Betlehembe mehetett volna hozzá az egész világ. József, nevelőapja názáreti háza helyett nevelkedhetett volna palotában. Minden az övé lehetett volna: hatalom, vagyon, népszerűség, de még ez sem lett volna olyan, mint az ami a Mennyben az övé volt. Gondoljuk át, milyen nagy szeretetre és áldozatra utal Jézus eljövetele. „Isten odaadta az ő Fiát”. Jézus születésével, Isten megengedte, hogy Fia gyámoltalan kisedeként, kiszolgáltatottan erre a világra jöjjön el, ahol a Sátán az úr. Isten azt is megengedte, hogy Fia, Jézus szembenézzen a világban lévő veszélyekkel, amelyek mindennaposak az emberek életében. Megengedte azt is, hogy megívja azt a küzdelmet, melyet minden embernek meg kell vívnia. Isten kockáztatott. Sok földi apa, amikor gyermekére tekint, aggódik gyermekéért, remegve gondol gyermekének jövőjére, fél, hogy gyermeke élete veszélybe kerül, elbukik és örökre elvész. Isten odaadta egyszülött Fiát, hogy gyötrelmes csatát vívjon, és ezzel biztosítsa minden ember számára az üdvösséget. Isten szeretetének ebben van a lényege. A Sátán okozta uralom, és legyőzése után ismét összeér a menny és a föld. Az embert azóta töltheti el a hit, remény, szeretet. Tud bűnbánattal fordulni Istenhez, és megbékélhet Vele. Ha Jézus nem jött volna el, és nem mondja el nekünk emberi nyelven az igazságot, ha nem mutatta volna meg Isten szeretetét, mi azt soha nem tudtuk volna meg. Még így is nagyon nehéz megérezni, hiszen a Sátán, elhomályosítja értelmünket és meggyengíti lelkünket. Már látjuk, hogy nagyon gazdagok vagyunk, mert nekünk adatott Jézus, aki egyedül képes e világ minden szükségét és vágyait kielégíteni, problémáit megoldani a maga idejében. Ezért a mi nagy örömünk, mert itt van Jézus, a mi gazdagságunk. Üdvözítő született nekünk, a Megváltó! Karácsonykor megérezzük a békét és a szeretetet és beszélünk, arról, hogy Isten Fia emberré lett értünk, miattunk, hogy megélhessük a hétköznapokat, ünnepeket, emlékezzünk, és legyünk hálásak azért, hogy Jézus kész volt odaadni értünk mindent, még az életét is, hogy neked és nekem örök életünk legyen... Krisztus születésnapjából a mi születésnapunkká kell lennie! Mert ma és holnap is, Isten angyalai a mennyek országa számára való újjászületésünket szeretnék ünnepelni!

A Szent éjszaka

Karácsony napja volt, valamennyien a templomba mentek, csak nagymama és én maradtunk odahaza. Mi mind a ketten olyan szomorúak voltunk, hogy nem mehettünk el az éjféli misére. Csendben üldögéltünk, egyszer csak elkezdett nagymama mesélni. Volt egyszer egy ember, aki kiment a sötét éjszakába, hogy tüzet költöztessen. De késő éjszaka volt és mindenki mélyen aludt. Pár háznál fényt látott, oda bekopogott. - Jó emberek segítsetek rajtam! - mondta. - A feleségemnek gyermeke született és tüzet akarok gyújtani, hogy felmelegítsem őt, meg a kisdédet. Mivel nem kapott tüzet, tovább ment. Végre észrevette, hogy nagy messze valami tűz világol. Abban az irányba ment tovább és meglátta, hogy a tűz kint a szabadban lobog. Fehér juhnyáj pihent és aludt a tűz körül és egy öreg pásztor üldögélt ottan és őrizte a nyáját. Mikor az ember, aki tüzet keresett, közeledett a tűzhöz, a pásztor feltekintett. Öreg, haragos ember volt, barátságatlan és kemény mindenkiel szemben. Mikor meglátta, hogy az idegen feléje közeledik, felkapta hosszú hegyes botját, mely mindig a kezében volt, mikor a nyáját őrizte és az idegen felé hajította. A bot sivítva röpült a vándor felé, de mielőtt eltalálta volna, elkanyarodott tőle, és mellette csapódott le. Most odalépett az ember a pásztorhoz és így szólt hozzá: Jó ember, segíts rajtam és adj kölcsön egy kis parazsat! A feleségemnek gyermeke született és tüzet kell raknom, hogy felmelegítsem őt meg a kisdédet. A pásztor a legszívesebben nemet mondott volna, de azután a kutyákra gondolt, melyek nem harapták meg az idegent, meg a juhokra, melyek nem ugrottak föl és végül a botjára, mely nem akarta eltalálni, és nem mert megtagadni tőle, amit kért. - Végy csak, amennyi kell! - mondta az idegennek. De az idegennek pedig nem volt tűzlapátja, amiben a parazsat elvihette volna. A pásztor jól látta ezt és azért újból biztatta: - Végy csak amennyi tetszik! - és már előre örült annak, hogy az idegen úgy sem fog tudni tüzet vinni magával. Az ember azonban lehajolt és pusztá kezével néhány parazsat kapart elő a hamuból és a parázs nem égette meg a kezét, úgy vitte, mintha csak dió vagy alma lett volna. Mikor a pásztor, aki gonosz és haragos ember volt, mindezt látta, akkor nagyon elcsodálkozott: - Micsoda éjszaka lehet ez, hogy a kutyák nem harapnak, a juhok nem félnek, a botom nem talál és tűz nem éget? Visszahívta az idegent és ezt kérdezte tőle: - Minő éjszaka ez? És hogy van az, hogy mindenkinek olyan kegyesek hozzád? Erre az idegen így felelt: - Én nem mondhatom meg Néked, ha magad nem látod! - És azzal tovább sietett, hogy minél előbb tüzet rakhasson és felmelegítse a feleségét és a kisdédet. A pásztor azonban úgy gondolta, hogy nem téveszti el a szem elől ezt az embert, míg meg nem tudja, hogy mit is jelentenek mindezek. Fölszedelőzködött tehát és utána ment, míg el nem jutott oda, ahol az lakott. Ekkor látta a pásztor, hogy az idegennek még csak kunyhója sincsen, hanem csak egy sziklabarlangban feküdt a felesége és a gyermeke és ott semmi más nem volt a hideg sivár kőfalaknál. A pásztor úgy gondolta, hogy a szegény ártatlan csecsemő halálra fázik a barlangban és bár keményszívű ember volt, mégis ellágyult és segíteni akart a gyermekek. Leoldozta hát válláról a hátizsákját és elővett belőle egy puha, fehér báránnyal, odaadta az idegennek és azt mondta, hogy takarja be vele az alvó kisdédet. De alig hogy megmutatta, hogy ő is tud jószívű lenni, a szeméi egyszerre fölnyíltak és olyant látott, amit eddig nem láthatott és olyant hallott, amit eddig nem hallhatott. Látta, hogy ezüstszárnyú kis angyalkák állnak sűrűn körülötte és mindegyik hangosan énekelte, hogy ma született nekünk a Megváltó, aki a világot feloldja bűneiből. Most aztán megértette, hogy miért volt ma éjszaka minden olyan más és, hogy miért nem tudott rosszat tenni. De nemcsak a pásztor körül voltak angyalok, hanem ott ültek kint a hegyen és ott lebegtek fent az égen. Csapatostól jöttek és mentek, de mindannyiszor megálltak és megnézték egy pillanatra a kisdédet. Oly nagy öröm, vigasság, ének és zene volt a sötét éjszakában, aminőt ő eddig soha sem látott. Úgy megörült, hogy felnyíltak szeméi, térdre borult és úgy adott hálát az Istennek. Midőn idáig jutott el nagymama, felsóhajtott és így szólt: - „És amit ez a pásztor látott, azt mi is megláthatjuk, mert az angyalok itt vannak ma is az éjben, csak észre kell vennünk őket.” Majd kezét a fejére téve, így szólt nagymamám: - Emlékezz erre vissza, mert ez igaz, mint ahogy én látlak téged és te látsz engem. Jól jegyezd meg gyermekem: látásunk nem a gyertyáktól, nem a lámpák fényétől függ, nem a holdvilágtól, avagy a napfénytől, hanem attól, hogy olyan lelki szemünk van, amely meglátja az Úr Jézus Krisztust! (Selma Legerlöf nov. ford.)

Hinnünk kell Jézusban! Az igazi szeretet, erő benne rejtőzik, amely a világot lassan átforgatja. Vajon mi, értjük - e, amit tett értünk Isten? Vajon látjuk – e, értjük - e, az ünnep forgatagában, a sok teendők közepette, hogy az ünnep lényege, Jézus? Ne hagyjuk ki életünkéből Jézust!
Legyen a mi tiszta lelkünk szeretete, a legszebb ajándék Jézusnak!

Isten áldjon, őrizzen mindnyájunkat és legyen velünk mindig!